

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(5) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 7 Ἀπριλίου 1952 (Π.Ο.Η.) Ἔτος Δ', Ἀριθ. 126—Τιμή Φύλλου Λεχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σταῦρος Καραμήτσος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἑξάμηνος δραχ. 15.000—Ἐτησία δραχ. 30.000 Ἐξωτερικοῦ: Ἑξάμ. δολ. 3.—Ἐτησία δολ. 6
Γραφεῖα: Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι Τηλέφ. 33.839	

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῶν ἐν Ἑλλάδι Γνησίων Ὁρδοδόξων Χριστιανῶν

Τοῖς εὐλαβεστάτοις Πρεσβυτέροις πᾶσι τοῖς Κληρὸν ἔχουσι ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτῃ
τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ.
Χάρις, ἔλεος, Εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, παρ' ἡμῶν δ'
εὐχή καὶ εὐλογία.

Χάριν ἔχομεν, Ἀδελφοί,
τῷ Θεῷ τῷ καταξιῶσαντι
ἡμᾶς διωχθῆναι, δι' ἀγά-
πην Αὐτοῦ καὶ τῶν Τούτου
αἰώνιων Ἀληθειῶν.

Τούτου τοῦ διωγμοῦ ἕ-
νεκεν, ἐχωρίσθημεν ἀπ'
ἀλλήλων ἐπὶ μακρόν καὶ
νῦν, ἐπιθυμία ἐπεθυμήσα-
μεν ἰδεῖν ὑμᾶς, προσωπι-
κῶς, ἵνα οὕτω ἀνταλλά-
ξωμεν τὸν ἐν Χριστῷ ἀ-
σπασμόν καὶ ἐνισχύσωμεν
ἀλλήλους, τῇ χάριτι τῆς
ἀγάπης. Ἀδυνότου δ' ὅ-
μως τούτου ὄντος, ἕνεκεν
τῆς χαλεπότητος τοῦ καθ'
ἡμῶν διωγμοῦ, ὃν ἡγείραν
ἄνδρες Ἐκκλησιαστικοί,
ἐπιλήσμονες γενόμενοι οὗ-
τοι τῶν τοῦ Κυρίου ἡμῶν
Θείων κελευσμάτων, γρά-
φομεν πρὸς ὑμᾶς τὴν πα-
ροῦσαν Ποιμαντορικὴν ἐγ-
κύκλιον.

Πρώτιστα πάντων χαι-
ρετίζομεν ὑμᾶς τῷ Οὐρα-
νίῳ χαιρετισμῷ, τῷ δο-
θέντι ἡμῖν ἐκ τοῦ Πανα-
γίου Τάφου «Χριστὸς Ἀ-
νέστη».

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Στοιχοῦντες δὲ τῷ τοῦ
Ἀποστόλου καὶ Διδασκά-
λου τῶν Ἑθνῶν Θεῷ κε-
λεύσματι—«Προσέχετε οὖν
ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ Ποι-
μνίῳ, ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ Πνεῦ-
μα τὸ Ἅγιον ἔθετο Ἐπι-
σκόπους, ποιμαίνειν τὴν
Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ
Θεοῦ, ἣν περιποιήσατο
διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος»—
Παραγγέλλομεν ὑμῖν πα-
τρικῶς καὶ συνιστῶμεν ἐν
πνεύματι ἀγάπης, ὅπως,
ἀπολαύοντες ὑμεῖς σχετι-
κῆς τινος ἐλευθερίας, προ-
σέχετε παντὶ τῷ ποιμνίῳ,
ἐν ᾧ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγι-
ον ἔθετο ἡμᾶς μέν, Ἐπι-
σκόπους καὶ Ποιμένας, ὑ-
μᾶς δέ, Πρεσβυτέρους καὶ
Συμποίμενας.

Προσέχετε παντὶ τῷ Ποι-
μνίῳ, ἵνα μὴ ἀπόληται μὴ
δεμία ἐξ αὐτοῦ ψυχὴ, διότι,
κατὰ τὸν Θεῖον Παῦλον
καὶ κατὰ ἐκδηλούμενον
πανταχόθεν κίνδυνον, εἴ-
δαμεν «ὅτι εἰσελεύσονται
μετὰ τὴν ὁφίσιν μου λύ-
κοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς, μὴ

φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου, καὶ ἐξ ὧν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα» (Πραξ. κ' 28).

Τοὺς μετὰ θαυμαστῆς καρτερίας ὑφισταμένους τὰ δεινὰ καὶ τὰς πνευματικὰς στερήσεις τοῦ διωγμοῦ εὐσεβεστάτους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς ἡμῶν φροντίζετε, νὰ πλησιάζετε ἐπιμελῶς καὶ ἄνευ ἔτι προσκλήσεως, μετ' ἐνδιαφέροντος δὲ καὶ αὐταπαρνήσεως ἀνηκούσης εἰς καλοὺς Ποιμένας, τεθυμένους τὴν ψυχὴν αὐτῶν ὑπὲρ τῶν προβάτων.

Πλησιάζετε καὶ ἐπικοινωνεῖτε ἀνελλιπῶς μετὰ τῶν χριστιανῶν καὶ συναναστρέφεσθε μετ' αὐτῶν ἐπιμελῶς καὶ κοσμίως πρὸς νοθεσίαν αὐτῶν, πρὸς παρηγορίαν καὶ στηριγμόν, πρὸς ἐνθάρρυνσιν καὶ ψυχικὴν ἐνίσχυσιν ἐν ἀγάπῃ πατρικῇ καὶ πίστει ζεύσῃ.

Γίνεσθε ἑσσεῖ οἱ δυνατοί, οἱ βαστάζοντες τὰ βάρη τῶν ἀδυνάτων καὶ συνεργάζεσθε, χάριν τῶν πιστῶν καὶ τῆς εὐδοξείας τοῦ ἡμετέρου ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας Ἱεροῦ Ἀγῶνος, μετὰ τῆς ὑφ' ἡμῶν συσταθείσης Μεγάλης Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἀγῶνος, ἣν ἀποτελοῦσιν ἀξιόλογα, ἐπιλεκτά καὶ σεβαστὰ κατὰ πάντα πρόσωπα, δυνάμενα σὺν ὑμῖν βαστάσαι τὸ δυσβάστακτον βάρος τοῦ καθ' ἡμῶν ἀδικαιολογήτου καὶ ἀπανθρώπου διωγμοῦ.

Ναί, ἡμετέροι ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί καὶ Συλλειτουργοί, ἀρθῆτε εἰς τὸ ὕψος τῶν περιστάσεων καὶ ἀποβάλλετε τὸν ὄκνον, τὴν ραθυμίαν καὶ τὸν φόβον καὶ προσφέρατε τὴν ψυχὴν ὑμῶν ὑπὲρ τῶν προβάτων ἡμῶν καὶ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Αἱ μέχρι τοῦδε πληροφορίαι, αἱ ἀφορῶσαι τὴν στάσιν ὑμῶν ἐναντι τῶν μυρίων κινδύνων, οὓς ἀντεμετωπίσατε διωκόμενοι, ἐπιτρέπουν εἰς ἡμᾶς νὰ καχόμεθα ἐν Κυρίῳ δι' ὃ καὶ ἐκφράζομεν πρὸς πάντας τὴν πατρικὴν ἡμῶν εὐαρέσκειαν, ἐπιθυμοῦντες, ὅπως καὶ ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου τῆς διακονίας τῶν πιστῶν, ἐπιδείξετε ἀμείωτον τὸ Ἱερατικὸν καὶ ἀγωνιστικὸν ὑμῶν σθένος, κινούμενοι καὶ ἐργαζόμενοι μόνον ὑπὲρ τῶν πιστῶν καὶ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Μὴ ἐπαισχυνθῆτε, ἀδελφοί, τὸ μαρτύριον τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἀλλὰ συγκακοπαθήσατε ταῖς ἀληθείαις τῆς Ὁρθοδόξου καὶ Ἀμωμήτου ὑμῶν πίστεως κατὰ δύναμιν Θεοῦ, τοῦ σώσαντος ἡμᾶς καὶ καλέσαντος κληθεῖς ἁγία, ἵνα τεθῶμεν, κατὰ τὴν ἰδίαν πρόθεσιν αἰγίᾳ, χάριν, τὴν δοθεῖσαν ἡμῖν ἐν Χριστῷ, ἀνύστακτοι φρουροὶ καὶ ἀκαταπόνητοι φύλακες τῶν αἰώνων Ἀληθειῶν τῆς Ἀγιωτάτης Αὐτοῦ Θρησκείας.

Μὴ ἐπαισχυνθῆτε τὸ μαρτύριον τοῦ Κυρίου ἡμῶν «Οὐ γὰρ ἔδωκε ἡμῖν ὁ Θεὸς πνεῦμα δειλίας, ὥς εἴρηκεν ὁ τῶν Ἑθνῶν Ἀπόστολος, ἀλλὰ δυνάμεως καὶ ἀγάπης καὶ σωφρονισμοῦ».

Διατηρήσατε τὴν εἰς ἀλλήλους ἀγάπην ἀμείωτον καὶ βαστάζετε ἀλλήλων τὰ βάρη, ἵνα ἀναπληρώσητε τὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ, οὗτινος ὀρίσθητε χάριτι Θεοῦ *Διδάσκαλοι καὶ Ποιταί*.

Μὴ ἀμνημονεῖτε τῶν ρημάτων τοῦ Κυρίου

ἡμῶν, τοῦ εἰπόντος «*Υμεῖς ἐστέ τὸ φῶς τοῦ κόσμου*»· οὔτε τῶν διὰ τοῦ στόματος τοῦ χρυσορρήμονος Παύλου λεχθέντων: «*Σὺ οὖν κακοπάθησον, ὡς καλὸς στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ*» καὶ πάλιν «*Εἰ ἀρνούμεθα, κακεῖνος ἀρνήσεται ἡμᾶς, εἰ ὑπομένομεν καὶ συμβασιλεύσομεν*» (Β' Τιμ.)

Τούτων τοῖς ρήμασιν ἐπόμενοι ἀναλάβετε μετὰ θάρρους τὴν πανοπλίαν τῆς Πίστεως καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Πνεύματος, ἵνα ὁλοκληρώσωμεν τὸ δοθὲν ἡμῖν ὑπὸ τοῦ Κυρίου Θεοῦ ἔργον.

Βαδίσατε μετὰ θάρρους εἰς τὸ καθήκον, ἀτενίζοντες εἰς τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου καὶ πιστεύοντες εἰς τὴν Ἀνάστασιν Αὐτοῦ, ἧς τὸ Πανάγιον Φῶς θέλει φωτίζει τὸν δρόμον τοῦ καθήκοντος, εἰς δόξαν τοῦ Ἀναστάντος Σωτήρος ἡμῶν Χριστοῦ, Οὗ ἡ Χάρις καὶ τὸ ἔλεος σὺν τῇ Ἡμετέρᾳ εὐλογίᾳ εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν Ἀμήν. Ἀληθῶς Ἀνέστη ὁ Κύριος ἡμῶν.

Διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον

Ὁ Ἐπίσκοπος

† Ὁ Διαυλείας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΘΑ ΑΝΑΣΤΗΘΩΜΕΝ ΚΑΙ ἡΜΕΙΣ

*ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Ἐπισκόπου
Διαυλείας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ*

Ἀπὸ τοὺς οὐρανίους καὶ θεοὺς κόλπους τοῦ Ἀνάρχου Πατρὸς Σου ἐπέμφθης εἰς τὴν στενάζουσαν Γῆν, Σωτὴρ τοῦ Κόσμου καὶ ἡ Θεία Σου Παρουσία ἐδωρήσατο εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν ἀπειρον καλωσύνην τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν Ἀγάπην Αὐτοῦ, ὁμοίαν τῆς ὁποίας δὲν εἶδε ποτὲ ἡ γῆ.

Τὴν Θείαν Σου ἔλευσιν, ὦ Υἱὲ τῆς Παρθένου, τὴν ἐδηγγελίσθησαν πρὸς τὴν Γῆν οἱ Οὐρανοὶ μετὰ τὸ ἄρωμα ἐνὸς Παρθενικοῦ Κρίνου, ὅστις ὑπῆρξεν τὸ σύμβολον τῆς Θείας Ἀγάπης Σου, τὸ οὐράνιον ἄρωμα τῆς ὁποίας ἀπολαμβάνοντες οἱ θνητοί, ζοῦν τὴν ζωὴν Οὐρανῶν εἰς τὴν γῆν.

Εὐτucheῖς, ὅσοι ἀρωματίζονται μετὰ τὸ θεῖον αὐτὸ ἄρωμα τὴν Ἀγάπης Σου.

Μακάριοι, ὅσοι αἰσθάνονται καὶ ἐννοοῦν τὴν ἀνεκτίμητον καὶ ἀφθαστον ἀξίαν αὐτῆς τῆς Θείας Ἀγάπης καὶ τὴν μεγάλην καὶ ἀκατάβλητον δύναμιν τῆς! Ἡ ζωὴ τούτων λυτρωμένη ἀπὸ ὅλους τοὺς ῥύπους καὶ ἀπὸ ὅλην τὴν ἀθλιότητα, τὴν ὁποίαν σύρουν ὀπίσω των οἱ δοῦλοι τοῦ βδελυροῦ μίσους καὶ οἱ βέβηλοι φθονεροί, θὰ εὐωδιάξῃ, ὅπως τὸ ἄρωμα τοῦ Παρθενικοῦ ἐκείνου Κρίνου. Καὶ θὰ φωσφορίζουν αἱ φωτ'οῦστοι ψυχαὶ των, καθὼς φωσφορίζουν οἱ ἀστέρες, τοὺς ὁποίους ἔκαμες εἰς φαῦσιν τῆς νυκτὸς καὶ εἰς λαμπρότητα τῆς ἡμέρας.

Ὡ! εἶναι βέβαιον. Εἰς τὸν ταπεινόν μας αὐτὸν κόσμον οὐδὲν ὑπάρχει θεϊότερον, θελτικώτερον καὶ εὐεργετικώτερον ἀπὸ τὸ νὰ προσεγγίξῃ κανεὶς Σὲ τὸν Θεὸν Αὐτρωτὴν καὶ ἀένωτον πηγὴν τῆς Ἀγάπης. Οὐδὲν, ἀληθέστατα, ὑπάρχει τελειότερον καὶ θεσπεσιώτερον ἀπὸ τὸ νὰ φωτίζεται ἡ ψυχὴ καὶ ἡ καρδία μας, ἀπὸ τὸ οὐράνιον φέγγος τῆς Θείας Σου Μορφῆς, ὦ Οὐράνιε Νυμφίε τῶν ψυχῶν, καὶ τῆς

γλυκυτάτης Διδασκαλίας Σου ἀπένωτε καὶ ἀνεξάντλητε πηγὴ τῆς Ἀληθείας. Καὶ ἂν ὑπάρχη μία πραγματικὴ χαρὰ, αὕτη εἶναι ἡ μία καὶ μοναδική, τὸ νὰ γνωρίζῃ δηλαδὴ κανεὶς Σὲ, τὸ ἀνέσπρον φῶς, Σὲ τὸν χορηγὸν τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εἰρήνης καὶ νὰ εὐθυμίζῃ τὴν ζωὴν του σύμφωνα μὲ τὴν ὥραϊαν καὶ θέλγουσαν Διδασκαλίαν τῶν αἰωνίων ἀληθειῶν Σου, τὴν ὁποίαν ἐξέπεμψεν τὸ γλυκύτατον στόμα Σου, ἐπὶ τὸν πρόσωπον τῆς ξηρᾶς καὶ διψώσης γῆς.

Τὸ κήρυγμά Σου, κήρυγμα ἀληθείας καὶ ἀγάπης, ἀποτελεῖ τὴν κλίμακα ἐκείνην τοῦ Ἰακώβ, μὲ τὴν ὁποίαν γεφυρώνονται οἱ ἀπροσέλαστοι οὐρανοί. Τὸ κήρυγμά Σου, ἀποτελεῖ τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς, καὶ μόνον αὐτὸ καθιστᾷ τὴν ψυχὴν ἱκανὴν ν' ἀναβῇ μόνον καὶ νὰ φθάσῃ πλησίον Σου καὶ νὰ Σὲ γνω- ὕψηλὰ καὶ ὅσῳ ἀξίζει νὰ Σὲ ἀγαπᾷ. Naί, ὅσῳ περισσό- ρισον κανεὶς Σὲ ἐννοεῖ ἀκατάληπτε Κύριε, τόσο βαθύτερον Σὲ ἀγαπᾷ. Σὲ ἀγαπᾷ δικαίως, διότι κον- τα Σου εὐρίσκει, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀγωνιζόμενος ζη- τεῖ νὰ εὕρῃ, τὸ τέλειον δηλαδὴ, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ αἰώνιον νοστάλγημα τῆς ψυχῆς. Εἶσαι ἀγάπη, Γλυκύτατε Ἰησοῦ Ναζωραῖτε, αὕτη τὴν ὁποίαν ζητεῖ ἡ ψυχὴ, ἡ ψυχὴ, ποὺ ἀπὸ Σὲ ἔμαθε μόνον νὰ ἀγαπᾷ καὶ οὐδέποτε νὰ μισῇ.

Ἠλθες εἰς τὸν κόσμον ὦ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἵνα καταλύσῃς τὴν κυριαρχίαν τοῦ μίσους καὶ ἐγκαθι- δρύσῃς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τὴν ὥρσιαν νύμφην τοῦ οὐρανοῦ, ἣτις φέρει τὸ ἰδικόν Σου ὄνομα καὶ καλεῖται, ὡς Σὺ, Ἀγάπη «Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν».

Καὶ ὅμως Σὲ ἐσταύρωσαν Θεῖς εὐεργέτα!

Naί, Σὲ ἐσταύρωσαν! Ἐνθ' ἡγάλησας καὶ ἡλ- θες ἐκ τῶν οὐρανῶν, ἵνα φέρῃς εἰς τοὺς ἀνθρώ- πους τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ζωὴν καὶ τὴν χαρὰν. Σὲ ἐσταύρωσαν! Ἐνθ' διὰ Σοῦ ἐκινήθη καὶ ἐβάδισε πρὸς τὰ ἔμπροσθ' ἡ οἰκουμένη καὶ ἤκουσε ἀληθείας, καὶ εἶδε δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι μόνον εἰς τοὺς οὐρα- νοὺς ἦσαν γνωσταὶ ἕως τότε.

Σὲ ἐσταύρωσαν! Διὰ τί; Διότι ἐκήρυξες ἀλη- θείας, τὰς ὁποίας δὲν ἤκουσαν οἱ αἰῶνες ποτέ. Διότι ἡλεγγες τὴν ἁμαρτίαν. Διότι ὑπῆρξες ἀνέριος ὡς ἡ περ στερά. Διότι ἐγένονο ὁ ἱατρὸς τῶν ἀρρώστων καὶ ἐδίδες βάλαμον εἰς τὸν πόνον καὶ ἀνακούφισιν εἰς τὴν δυστυχίαν. Διότι συνεχώρεις ὅλους καὶ ὅλα. Διότι ἐκήρυκτες τὴν δικαιοσύνην καὶ ἥσο δίκαιος πρὸς πάντας. Διότι οἱ ἀδικούμενοι πλησίον Σου εὐρι- σκον τὸ δίκαιον. Διότι ἡλεγγες τὴν ὑποκρισίαν μὲ τὸ τρομερόν, οὐαί, καὶ ἑμαστίγνωσες τὴν ἀσέβειαν. Διότι δὲν ἠνέχθης τὸν Ἅγιον οἶκον τοῦ Θεοῦ νὰ βλέπῃς χρησιμοποιούμενον ὡς οἶκον ἐμπορίου.

Διότι ἥσο πρῶτος καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ. Διότι, μὲ μίαν λέξιν, ἡλθες ὡς εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπό- τητος καὶ ἐσπευσες νὰ τὴν σώσῃς ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ κακοῦ.

Σὲ ἐσταύρωσαν! Μεγάλε Εὐεργέτα καὶ Αὐτρω- τὰ τῆς ἀνθρωπότητος, διότι ἡγάπηδες πολὺ, μὰ πόσον πολὺ, καὶ τῆς ἀγάπης Σου ὁμοία ποτέ δὲν ὑπῆρξεν.

Μεσα εἰς τὰς μεγάλας καὶ αἰωνίας ἀληθείας, τὰς ὁποίας ἀρῆκε τὸ γλυκύτατον στόμα Σου, εὐρί- σκεται καὶ ἡ ἀλήθεια, ἣτις ἀφορᾷ Σὲ τὸν Θεῖον Αὐτρωτὴν καὶ ἡμᾶς τοὺς πιστοὺς Σου.

Εἶπες καὶ ἐκήρυξες τὴν ἀλήθειαν ἀναμφισβήτη-

τον, τὴν ὁποίαν ἔζησαν μυριάδες ἀνθρώπων, ποὺ Σὲ ἐγνώρισαν καὶ Σὲ ἡγάπησαν καὶ τὴν ὁποίαν ἔζωμεν καὶ ἡμεῖς σήμερον. «*Εἰ ἐμὲ ἐδίδωσαν καὶ ὑμᾶς διώξουσιν*».

Ἐσταυρώθης καὶ σταυρούμεθα!

Μήπως καὶ ἡμεῖς, ὦ Ἀμνὲ τοῦ Θεοῦ, ὁ αἶρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου, καὶ ἡμεῖς δὲν σταυρού- μεθα χάριν τῶν ἀληθειῶν Σου;

Naί, μᾶς μισοῦν, διότι Σὲ ἀγαπῶμεν καὶ θέλο- μεν νὰ μείνουν αἱ ἀλήθειαι, τὰς ὁποίας ἀπεκάλυψες, διὰ μέσον τῶν αἰώνων, ἀνόθευτοι καὶ ἀκέραιαι, κα- θὼς Σὺ τὰς παρέδωκας εἰς τοὺς ἱεροὺς μαθητὰς Σου, αὐτοὶ εἰς τοὺς θεοπνεύστους πατέρας καὶ οὗτοι εἰς ἡμᾶς.

Μᾶς μισοῦν, καθὼς ἐμίσησαν καὶ Σὲ Θεῖς Αὐ- τρωτὰ, διότι ἡθελήσαμεν μὲ τὴν ἰδικὴν Σου δύναμιν καὶ βοήθειαν νὰ προσφέρωμεν καὶ ἡμεῖς καλωσύ- νην, ἀγάπην καὶ ἀνακούφισιν εἰς τὴν πάσχουσαν κοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων.

Μᾶς μισοῦν, διότι καὶ ἡμεῖς, ὡς Σὺ ἀνεξάντλη- τη ἀγάπῃ, δὲν μισοῦμεν, ἀλλὰ ἀγαπῶμεν καὶ συγ- χωροῦμεν, ἐπαναλαμβάνοντες ὅτι Σὺ εἶπες διὰ τοὺς σταυρωτὰς Σου κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ σκληροῦ πό- νου, τὸν ὁποῖον μὲ καρτερίαν καὶ ἀνεξάντλητον ὑπομονὴν ἐδοκίμαζες ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρόν: «*Ἄ- φες αὐτοῖς Πάτερ, οὐ γὰρ οἶδας, τί ποιούσιν*».

Μᾶς μισοῦν, διότι πιστεύομεν εἰς τὰς αἰωνίας ἀληθείας Σου, καὶ διωκόμεθα, διότι εἴμεθα ὑπὲρ αὐτῶν.

Μᾶς μισοῦν, καὶ ὁ κληρὸς Σου, ὁ Θεῖς Αὐτρω- τὰ, ἔγινε ἰδικὸς μας κληρὸς καὶ τὸ μαρτύριόν Σου, μαρτύριόν μας. Ἀλλὰ καὶ ἡ Δόξα Σου ἡ αἰωνία καὶ ἡ Δόξα τῆς Ἀναστάσεώς Σου θὰ εἶναι ἰδική μα- μέχοι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων.

Καθὼς ἐσταυρώθης ἀναμάρτητε Ἰησοῦ, σταυρού- μεθα καὶ ἡμεῖς καὶ καθὼς ἀνέστης Θεῖς Εὐεργέτα καὶ Αὐτρωτὰ, θὰ ἀναστῶμεν καὶ ἡμεῖς. Τὸ πιστεύο- μεν εἰς Σὲ καὶ εἰς τὰς αἰωνίας Ἀληθείας Σου. Θὰ ἀναπαυθῶμεν ἐκ τοῦ τάφου τοῦ πόνου καὶ τῆς ὀδύ- νης μας καὶ ἡ πέτρα τῆς ἀδικίας, τὴν ὁποίαν οἱ σταυ- ρωταὶ μας ἔθεσαν ἐπὶ τοῦ τάφου μας θὰ κυλισθῇ, τὸ πιστεύομεν, ἐπὶ τοῦ Θεῖου Ἀγγέλου, τὸν ὁποῖον θὰ ἀποστείλῃ ἡ ἀπειρος ἀγάπη Σου.

Ἄς γνωρίζουν οἱ σταυρωταὶ μας. Δὲν ὑπάρχει τάφος διὰ τὸ πνεῦμα, ὅπως δὲν ὑπῆρξε θάνατος διὰ Σὲ, τὴν αἰωνίαν Ζωὴν.

Ἄς εἶναι βέβαιοι οὗτοι, ὅτι ὅσῳ μεγάλη καὶ ἂν λογίζεται ὑπ' αὐτῶν ἡ πέτρα, τὴν ὁποίαν ἔθεσαν ἐπὶ τοῦ μνημείου ἡμῶν, ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ Ἀγγέλου Σου, εἶναι ἱκανὴ νὰ τὴν κυλήσῃ. Καὶ θὰ τὴν κυλήσῃ.

Καὶ ἐφ' ὅσον θὰ βασιλεύσῃς Σὺ, ὦ Θεῖς Αὐτρω- τὰ, μὲ τὴν Βασιλείαν, τῆς ὁποίας οὐκ ἔσται τέλος, αἱ Ἀλήθειαι Σου θὰ φωτίζουν καὶ θὰ λαμπρύνουν τὴν Ἐκκλησίαν Σου καὶ τὸν κόσμον ὅλον καὶ θὰ κάμουν τοὺς ἀνθρώπους νὰ μάθουν νὰ ἀγαποῦν καὶ νὰ λησμονήσουν νὰ μισοῦν.

Τὸ φῶς τοῦ Παναγίου Τάφου Σου, θὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ ἔγκατα τῶν καρδιῶν τῶν ἀνθρώπων, ποὺ ξεύ- ρουν μόνον νὰ μισοῦν, καὶ τότε ἀπὸ μυριάδας στό- ματα θὰ ἀκουσθῇ εἰς τὴν πραγματικότητα ὁ Γλυ- κύτατος ὁμιλος τῆς Θεῖας Ἀναστάσεώς Σου. «*Χοι- στὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατή, καὶ*

Ἡ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΗΣ ΓΝΩΜΗΣ
ΚΑΙ ΟΙ ΔΟΛΙΟΦΘΟΡΕΙΣ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΜΑΣ

Εἶναι γεγονός, ὅτι οἱ ἀντίπαλοί μας εἶναι πανίσχυροι, οὐχὶ πάντως ἰσχυρότεροι τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς καλωσύνης. Ἀνεξαρτήτως ὅμως τῆς ἰσχυρᾶς κακίας τῶν ἀντιπάλων μας, οἱ ὅποιοι μαίνονται, ὑπάρχει καὶ ἡ κοινὴ γνώμη, ἥτις συμπαρίσταται ἡρωϊκῶς κοντὰ μας, καταδικάζουσα ἀνοικτιρμόνως τοὺς ἱεροσχημοὺς δικτάτορας, τῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν. Οὕτω μετὰ τὴν ἀπόρριψιν τῆς προτάσεως ἀπὸ τὰ μέτρα ἐπιεικείας, ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, ἡγέρθη σύσσωμος ἡ φιλελευθέρα καὶ δημοκρατικὴ γνώμη τῆς πατρίδος μας καταγγέλλουσα τὴν κυβερνητικὴν προδοσίαν. Καὶ πρῶτος ὁ τύπος ὅλων τῶν ἀποχρώσεων διὰ δριμυτάτων σχολίων κατευξέτελλε τὰ διαδραματισθέντα, μέσα εἰς τὸ σεπτὸν κοινοβούλιον τῆς πατρίδος μας! Θὰ παραθέσωμεν αὐτούσια τὰ ἄρθρα τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων. διὰ νὰ ἐκτιμήσουν καὶ οἱ ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς πατρίδος μας ἀδελφοί, τὸ μέγεθος τῆς συμπαράστασως, ἡ ὁποία καθ' ἐκάστην, ὀγκουμένη, ἀπομονώνει τοὺς ἱεροεταστάς τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος καὶ τοὺς ἀπογυμνώνει πάσης συμπαθείας. Ἡ ἐφημερίς «*Καθημερινή*» εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 12149 φύλλον τῆς 10—4—52 ἀναγράφει εἰς τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Οἱ ἄλλοι ἐξόριστοι» σχόλιον τὰ ἑξῆς:

«Ἀφίνονται ἐλεύθεροι οἱ κομμουνισταί, ἀκόμη καὶ ἐκεῖνοι, ποὺ ἔσφαξαν ἀνθρώπους καὶ ἀντιτάξαν μὲ δυναμίτιδα τὴν Ἑλλάδα, διὰ νὰ εἰρηνεύσῃ ὁ τόπος. Ἐλεύθερος εἶναι καὶ ὁ ἅγιος Ἰωακείμ τῆς Κοζάνης καὶ παίρνει μάλιστα πλήρεις τὰς ἀποδοχὰς του. Καὶ ἀπὸ τὰ μέτρα ἐπιεικείας ἀπερρίφθη μία τροπολογία, δυνάμει τῆς ὁποίας θὰ ἐπανήρχοντο ἀπὸ τὴν ἐξορίαν ὁ ἡλικίας 85 ἐτῶν πρῶν Φλωρίνης Χρυσόστομος, ὁ Δαυλείας Πολύκαρπος—βραβεῖον τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, καὶ ὁ Χριστιανουπόλεως Χριστόφορος, ὁ ὁποῖος ἐπὶ ἓνα τέταρτον αἰῶνος ὑπῆρξεν ἱεροκήρυξ εἰς τὸν στρατόν. Οἱ ἐν λόγῳ ἱεράρχαι εἶναι ἐξόριστοι, διότι εἶναι ὁπαδοὶ τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου. Δὲν πρόκειται νὰ λάβωμεν θέσιν ὑπὲρ ἢ κατὰ τῶν παλαιοημερολογιτῶν. Ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐγκληματισταὶ δὲν εἶναι. Καὶ ἐν τούτοις ἡ ἡμίκλητος Βουλὴ τοὺς ἡγήθη τὴν ἐλευθερίαν, διότι δὲν ἦσαν κομμουνισταί».

Ἡ ἐφημερίς «*Ἀλλαγὴ*» εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 203 τῆς 15—4—52 δημοσιεύουσα ἐπιστολὴν τοῦ ἐξαιρετικοῦ φίλου μας καὶ ὑπερμάχου βουλευτοῦ Χίου κ. Νικ. Ζορμπᾶ, καίζει καὶ αὐτὴ τὰ ἀνελεύθερα αὐτὰ μέτρα. Τὸ σχετικὸν σχόλιον μετὰ τῆς ἐπιστολῆς ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἐλάβομεν καὶ δημοσιεύομεν τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολὴν τοῦ βουλευτοῦ Χίου κ. Νικ. Ζορμπᾶ. Ἐπὶ

καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶνι χαρισάμενος» καὶ ὁ ἕτερος τῆς πανυψηλοῦ ἀγάπης, ποὺ ἡ Δύναμις τῆς φθάνει παντοῦ, «Ἐίπομεν ἀδελφοί καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς, συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει».

τοῦ περιεχομένου τῆς ἔχομεν νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἡ «Προοδευτικὴ Ἀλλαγὴ», ὅπως ἀπέδειξε διὰ τῶν καθημερινῶν ἀγώνων τῆς, καταδικάζουσα πᾶν ἀνελεύθερον μέτρον, εἶναι ὑπὲρ τῆς πολιτικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως τοῦ πολίτου, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ καὶ τὸ κύριον γνώρισμα, ἀλλὰ καὶ τὴν βάσιν τῆς ἀληθοῦς Δημοκρατίας. Τὸ κείμενον τῆς ἐπιστολῆς τοῦ κ. Ζορμπᾶ ἔχει ὡς ἑξῆς:

Κύριε Διευθυντά,

Διερχόμεθα ἡμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ τὴν ἑβδομάδα τῶν Ἁγίων Παθῶν τοῦ Κυρίου. Ἀναμένομεν μετ' ὀλίγας ἡμέρας νὰ πανηγυρίσωμεν τὸ Ἅγιον Πάσχα. Μερικαὶ ὅμως ἑκατοντάδες χιλιάδων Ἑλλήνων ὀρθοδόξων χριστιανῶν διέρχονται ἐν πένθει πραγματικῶ, τὴν ἑβδομάδα αὐτὴν, διότι ἐμποδίζονται εἰς τὴν ἄσκησιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων τῶν καὶ ἀναμένουν νὰ ἐορτάσουν τὸ Πάσχα ἐν θλίψεσιν. Πρόκειται περὶ ἐκείνων ποὺ δὲν ἠκολούθησαν τὸ νέον ἐορτολόγιον καὶ οἵτινες στερηθέντες τῶν ναῶν τῶν, τῶν ἱερῶν τῶν καὶ Ἀρχιερέων τῶν, λόγῳ ἐνὸς ἀνεξηγήτου διωγμοῦ, δὲν μποροῦν σήμερον νὰ ἐκκλησιασθοῦν. Ἡ Κυβέρνησις ὀφείλει αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀνεξαρτήτως τῆς γενικωτέρας λύσεως τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ζητήματος, νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὰς ἑκατοντάδας χιλιάδων τοῦ λαοῦ, ποὺ ἀκολουθοῦν τὸ παλαιὸν ἐορτολόγιον νὰ θρηνησούν τὰ πάθη τοῦ Θεανθρώπου αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ νὰ πανηγυρίσουν τὴν Ἀνάστασιν εἰς τοὺς ναοὺς τῶν, Δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ στερηθῇ ὁ λαὸς αὐτὸς τῆς θρησκευτικῆς του ἐλευθερίας. Νὰ μὴ τὸν στερήσωμεν τοῦ πρωτίστου ἀγαθοῦ, ποὺ ἡ πολιτεία ἐγγυᾶται εἰς τοὺς πολίτας τῆς, τοῦ ἀγαθοῦ τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως. Ἐπεὶ λοιπόν, ἀπὸ σήμερον νὰ ἀνοίξουν αἱ ἐκκλησίαι τῶν παλαιοημερολογιτῶν καὶ ἐν συνεχείᾳ Κράτος καὶ Ἐκκλησία νὰ σκεφθοῦν, πῶς θὰ λύσουν τὸ ὅλον ζήτημα πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ Ἑθνους, τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας.

Μετ' ἐξαιρέτου τιμῆς
ΝΙΚ. ΖΟΡΜΠΑΣ

Ἀθῆναι 14 Ἀπριλίου 1952 Βουλευτὴς Χίου»

Ἐξ Ἰσου ἡχηρὸς ὑπῆρξε καὶ ὁ κόλαφος τοῦ «*Ἐθνικοῦ Κήρυκος*», ὁ ὁποῖος γράφει εἰς τὸ φύλλον τῆς 11—4—52 καὶ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐξαίρονται» τὰ ἑξῆς:

«Ὅλους τοὺς ἡμνήστευσαν Ἀησάς, μοιχοὺς, φονηὰδες, λαθρεμπόρους, τοὺς πάντας. Μόνον διὰ τοὺς παλαιοημερολογίτας ἐφάνησαν ἀδιάλλακτοι. Ὁ περιόφημος Ἰωακείμ Κοζάνης εἶναι ἐλεύθερος καὶ ἀρθρογραφεῖ ὑπὲρ τῶν προδοτῶν, καὶ ἐξόριστος εὐρίσκεται μόνον ὁ Φλωρίνης Χρυσόστομος, ποὺ προσέφερον μόνον ἐθνικὰς υπηρεσίας εἰς τὸν τόπον. Αὐτὸ εἶναι τὸ σημερινὸν κράτος τῶν Ἰντζέδων.»

Καὶ ἄλλαι ἐφημερίδες κατέστηλτευσαν τὸ ἀνοσιούργημα, τοῦ ὁποίου τὴν εὐθύνην ὑπέχει

ἔν τινι μέτρῳ καὶ ἡ Κυβέρνησις.

Δὲν εἶναι ὅμως μόνον ὁ τύπος· εἶναι καὶ ἄρκετοὶ βουλευταί, οἱ ὅποιοι ἀντιμετωπίζουν τὴν ἐξαθλίωσιν τῆς ἐποχῆς μας, ὡς ἀνατροπὴν τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν στοιχειωδῶν ἐλευθεριῶν τοῦ λαοῦ. Οὕτω καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς συζητήσεως πολλοὶ βουλευταὶ κατεφέρθησαν ἐναντίον τῆς παρεμβάσεως τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Βουλὴν. Χθὲς δὲ (14—4—53) καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἀξιότιμος ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν κ. Ρέντης, ἔδιδε συνέντευξιν μετ' ἀνταποκριτὴν τῆς τουρκικῆς ἐφημερίδος «Ἀξάμ», ἐπέδραμε κυριολεκτικῶς μίᾳ πολυἀριθμῶς ὁμάς βουλευτῶν, ἀξιοῦσα ὀριστικὴν ρύθμισιν τοῦ ἐκκρεμοῦς ζητήματος, ἐπ' ἀνόδον τοῦ ἐξορίστου καὶ ἄρσιν τῆς διώξεως τῶν ἀδίκως διωκομένων ἀρχιερέων μας. Κατὰ τὴν ἐπιδρομὴν αὐτὴν ἠκούσθησαν φράσεις, πλήρεις ἀγανακτικῆς ἐναντίον τῶν Ἱεροεξεταστῶν τῆς ἐποχῆς μας! Τὸ γεγονός αὐτὸ ἀποδεικνύει τὴν θέσιν, ποὺ ἀρχίζει ἤδη νὰ λαμβάνῃ ὁ πολιτικὸς κόσμος τῆς πατρίδος μας. Θεῖσις, ἡ ὁποία καταστιγματίζει τὸ ἀνοσιούργημα τῶν συγχρόνων Ἱεροεξεταστῶν

Καὶ τώρα ἀξίζει νὰ ἀναφέρωμεν καὶ ἓνα παρασκηνακὸν γεγονός, διὰ τοῦ ὁποίου ἀποδεικνύεται, ποῖοι εἶναι οἱ ἄβουλοι ὑποτακτικοὶ τῶν «Σεβασμιωτάτων» καὶ οἱ δολιοφθορεῖς τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν θρησκευτικῶν μας ἐλευθεριῶν. Μόλις ἤρχισε νὰ συζητῆται μετὰ τοῦ πολιτικοῦ κόσμου τὸ θέμα μας, ἔσπευσεν, ὁ πολὺς τίτλος ἐκκλησιαστικὸς καὶ οἰκονομικὸς φέρων καὶ τὴν πολιτικὴν ἐκ τῶν παρασκηνακῶν κατευθύνων, νὰ ἀποστείλῃ εἰς τὸν Ἐξοχώτατον Πρωθυπουργὸν τῆς Ἑλλάδος κ. Βενιζέλον, γνωστὸν νομομαθῆ, διατελέσαντα καὶ ὑπουργὸν Παιδείας, προκειμένου νὰ τὸν καταστήσῃ προσεκτικόν. Καὶ ὁ κ. Βενιζέλος μετ' πρωθυπουργικὴν μεγαλοπρέπειαν διαβεβαίωσε τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ Μακαριωτάτου: «Νὰ μὴ ἀνησυχῇ. Δὲν θὰ ἀφίσω νὰ γίνῃ τίποτε». Συνεπῆς δὲ πρὸς τὴν ὑπόσχεσίν του καὶ ἀσυνεπείας πρὸς τὴν πολιτικὴν ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ, τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου, προσήλθε εἰς τὴν Βουλὴν μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἀντιδράσῃ κατὰ τοῦ μελετωμένου μέτρου. Τί νὰ γίνῃ; Ἐπέπρωτο ὁ πολιτικὸς κληρονόμος τῆς μεγάλης πολιτικῆς κληρονομίας τοῦ Ἰδρυτοῦ τοῦ κόμματος τῶν φιλελευθέρων νὰ καταξοχίσῃ πρῶτος τὰς πολιτικὰς ὑποθήκας, ἐπὶ τοῦ θέματος τῶν θρησκευτικῶν ἐλευθεριῶν.

Ἄς ἔχῃ ὑπ' ὄψιν του ὁ λαὸς μας τὰ γεγινότα αὐτά, προκειμένου νὰ μορφώσῃ γνώμην καὶ νὰ ἴδῃ, ποίας ἀνυπερβλήτους δυσκολίας ἀντιμετωπίζει ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις εἰς τὸν κληρὸν αὐτὸν ἀγῶνα. Τίποτε ὅμως δὲν θὰ καθίσχυσῃ τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας.

ΔΙ' ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΚΥΒΕΡΝΟΥΝ

ΕΞΑΙΡΕΤΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΤΑΙ ΚΑΙ ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΕΛΛΗΝΕΣ

ΣΤΥΛΟΒΑΤΑΙ ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΕΓΑΛΕΙΟΥ

Ἡ παρελθούσα γενεά, εἰς τὰς φλέβας τῆς ὁποίας ἔρρεε θερμὸν τὸ αἷμα τῶν ἡρώων τοῦ 1821, διεκρίνετο διὰ τὴν εὐσεβειάν της καὶ τὴν σταθεράν καὶ ἀμετάκλητον προσήλωσίν της εἰς πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐξαιρετικοὶ καθηγῆται, ἐκλεκτοὶ κυβερνῆται ἀνδείχθησαν στυλοβάται τοῦ Ἐθνικοῦ μας μεγαλείου, τὸ ὁποῖον δυστυχῶς ἐπιχειροῦν νὰ κατακορμίσουσιν οἱ...συνεχισταὶ τοῦ ἔργου των!

Κατωτέρω παραθέτομεν τὰς σκέψεις τοῦ αἰδιόμου καθηγητοῦ Δημητρίου Παλαμά πρὸς τὸν ἡμπευσμένον πολιτικὸν ἡγέτην Ἐπ. Δεληγιώργην ὅπως ἐπίσης καὶ ἐπιστολὴ τοῦ δευτέρου πρὸς τὸν πρῶτον.

Τὰ ἀνωτέρω ἐσταχυολογήσαμεν ἐξ ἔργου τοῦ Δημητρίου Παλαμά.

«Ὅφειλό νὰ ὑπομνήσω καὶ ὅχι νὰ διδάξω τίς εἶναι ὁ προορισμὸς τοῦ ἔθνους ἡμῶν, διότι τοῖς πᾶσιν εἶναι γνωστόν, ὅτι τὸ *Ἑλληνικὸν Ἔθνος εἶναι ἡ Κιβωτὸς τῆς Ὁρθοδοξίας*.

Τηροῦνται λοιπὸν τὴν ἱερὰν ταύτην παρακαταθήκην καὶ πύλαι Ἄδου οὐ κατισχύουσιν ἡμῶν.

Καὶ ἡμεῖς μὲν, αὐτοὶ καθ' ἑαυτοὺς εἴμεθα κράτος ἀσθενέστατον· ἡ πάνσοφος ὅμως καὶ παντοδύναμος Πρόνοια τοῦ Ὑψίστου καὶ γνωρίζει καὶ δύναται νὰ διασώσῃ τὸν πιστὸν καὶ περιούσιον αὐτοῦ λαὸν ἀπὸ πάσης περιπέτειας.

—Καὶ εἰς ἡμᾶς μὲν εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπερηγήσωμεν καὶ νὰ ἐξομαλύνωμεν τὰς δυσχερείας τῶν πραγμάτων· ἀπέναντι ὅμως τῆς Θείας βουλῆς τὰ προσκόμματα προσκόπτουσιν, αἱ δυσχερεῖαι λύονται καὶ πᾶσα δύναμις ὑποχωρεῖ.

» *Τηροῦντες ἀλόβητον τὴν Ὁρθοδοξίαν, κατέχετε διαπρεπὴ καὶ περισπούδαστον θέσιν μετὰ τῶν πεπολιτισμένων τῆς Εὐρώπης Ἐθνῶν* καὶ ὅχι μόνον διατηρεῖτε γνήσιον τὸν Ἑλληνισμὸν καὶ τὴν ἰδίαν ἡμῶν ἐθνικότητα, ἀλλὰ καὶ ἐξυπηρετεῖτε σπουδαιότατα τὸν *χριστιανικὸν κόσμον ὁλόκληρον* διότι Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ ἀκεραιότης τοῦ Χριστιανισμοῦ. Διατηροῦντες λοιπὸν ἀνόθευτον καὶ ἀκίβδηλον, ὁποῖον καὶ παραλάβετε αὐτὴν παρὰ τῶν Πατέρων ἡμῶν, διασώζετε τὸν χριστιανισμὸν ἀκέραιον, ὁ ὁποῖος ἐθεμελιώθη ἀπ' ἀρχῆς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Προφητῶν καὶ τῶν Ἀποστόλων, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὅθεν ἐλόμενον εἶναι πρὸς ὑμᾶς ν' ἀτενίσωσι πάντες, ὅσοι ἐπιζητοῦσιν ἐκείστοτε τὸν καθαρὸν χριστιανισμὸν καὶ ἐπιχειροῦσι ν' ἀναδράμωσι πρὸς τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ. Ὡστε τὸ μικρὸν καὶ ἀσθενὲς τοῦτο κράτος ὑπὸ τὴν ἀποψιν ταύτην εἶναι ἡ Πνευματικὴ τοῦ Κόσμου Μητρόπολις, τὸ κέντρον τῆς ἐνότητος καὶ τοῦ συνδέσμου τῶν Ἐθνῶν, ἡ Νέα Σιών, ἡ διαπιστευθεῖσα νὰ φυλάττῃ ἐπ' μελῶς καὶ ἀκριβῶς τὸν προορισμὸν καὶ τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος καθόσον ὁ καθαρὸς καὶ γνήσιος Χριστιανισμὸς, ὁ ἐν αὐτῇ φυλασσόμενος, αὐτὸς καὶ μόνος εἶναι ὁ ἐξευγενισμὸς, ἡ ἀνάπτυξις καὶ ἡ τελειοποίησις τῆς ἀνθρώπινης φύσεως· καὶ μόνος οὗτος ἐφαρμοζόμενος μὲν

ἡμέραν ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας, ἀδελφοποιήσει τοὺς λαοὺς ἀπαντας τῆς Ὑψηλίου, καὶ ἀποτελέσει αὐτοὺς μίαν οἰκογένειαν, καθὼς εἶναι καὶ ἐκ φύσεως ἐν γένος, ἔχον τὴν αὐτὴν ἀρχὴν καὶ τὸ αὐτὸ τέλος μίαν καὶ τὴν αὐτὴν καταγωγὴν, ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν προορισμόν.

» Τὴν ὅλως ἐξαιρετικὴν ταύτην θέσιν τοῦ Ἐθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἔχοντες ὑπ' ὄψιν, ἀδελφοί, *τηρήσατε ἀθικτον τὴν ἱεράν ταύτην παρακαταθήκην* φυλάττοντες αὐτὴν πιστῶς καὶ ἀσφαλῶς κηλεισμένην ἐν τῇ Νέᾳ Σιῶν μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καθ' ἣν ζητηθῇται ἐκ τῶν χειρῶν ἡμῶν καὶ μὴ ἀνέχεσθε οὐδὲ ἡν ἐλαχίστην μεταβολὴν εἰς τὰ πατρῷα δόγματα καὶ τὸν καινισμόν τῆς Ἐκκλησίας» ρυήτω ἡ χεὶρ, ἡ καθαρὰ μὲν τοῦ Θεοῦ τούτου οἰκοδομήματος, καὶ ἐκπασθήτω ἡ γλῶσσα, ἡ καινοτομοῦσα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας· διότι πᾶς αὐθάδης καὶ ὑπερήφανος καὶ ἀβθαίρετος καινότημος, λαϊκὸς τε καὶ κληρικὸς καταστρέφει, ὅσον τὸ καθ' ἑαυτόν, τὸν προορισμόν καὶ τοῦ Ἐθνους καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ἐν γένει· λέγω δὲ ὅσον τὸ καθ' ἑαυτόν, διότι πράγματι καὶ ἀληθεῖς ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐδὲν ἄλλο εἶναι εἰμὴ ὁ τελικὸς σκοπὸς τῆς δημιουργίας αὐτοῦ· καθὼς δὲ ἡ δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἔργον τοῦ Δημιουργοῦ, οὕτω καὶ ὁ τελικὸς σκοπὸς τῆς δημιουργίας εἶναι σκοπὸς τοῦ Δημιουργοῦ, εἶναι βουλὴ τοῦ Θεοῦ προαιώνιος καὶ ἀμετάστροφος. Δὲν καταστρέφεται λοιπὸν ὁ προορισμὸς τῆς ἀνθρωπότητος· ἀλλ' ἔρχεται ἡμέρα, καθ' ἣν ἀνοιχθήσονται αἱ πύλαι σου, Σιών, καὶ νόμος καὶ λόγος αἰώνιος ἐκ σου ἐξελεύσεται καὶ πρὸς τὸ φῶς τῆς ἀληθείας σου ποδηγετήσεις ἔθνη πολλά· ἡ δὲ ἡμέρα αὕτη δὲν ἀπέχει πολὺ ἀφ' ἡμῶν, ὅσον οἱ ἄνθρωποι, ἀνθρωπίνως σκεπτόμενοι, δύνανται νὰ φαντασθῶσιν.

Ὁ ἴδιος δὲ γράφει περὶ τοῦ ἀποθανόντος κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἀναψύου του «ἐξόχου πολιτικοῦ ἀνδρὸς Ἐπαμ. Δεληγιώργη ὅτι καὶ κατὰ τὸ θρησκευτικὸν αἰσθημα προσέτι διέπρεπεν» ὁ ἀείμνηστος ἐκεῖνος πολιτικός, «τοῦ ὁποῖου μία τῶν σπουδαιοτέρων φρονιδῶν ὑπῆρξε πάντοτε ἡ περὶ τῆς Ἐκκλησίας μέριμνα ὅπως διατηρηθῇ ἀθικτος καὶ ἀνόθευτος ἡ ἀκεραιότης τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ...» καὶ παραθέτει αὐτοῦσιον τὴν πρὸς αὐτὸν ἐπιστολὴν τοῦ πολιτικοῦ ἐκεῖνου ἀνδρὸς ἔχουσαν οὕτω :

«Ἀθῆναι 18 Ἀπριλίου 1879

Σεβαστὲ θεε,

Ἔλαβον τὴν ἐπιστολὴν σου καὶ τὴν ἀγγελίαν ἣν ἀμέσως ἀπέστειλα τῇ Ἱ. Συνόδῳ διὰ τοῦ Β. Ἐπιτρόπου αὐτῆς, ὅς τις με εἰδοποιεῖ ὅτι κατὰ τὴν σημερινὴν συνεδρίασίν της ἡ Σύνοδος ἀπεφάσισε νὰ λάβῃ 300 σώματα ἐκ τοῦ βιβλίου σου, ὡς θέλεις ἀναγνώσει ἐν τῇ ἐσωκλειστῇ ἐπιστολῇ τοῦ κ. Χαλκιακούλου. Φρόντισον, ὅπως τὸ σύγραμμα ὑπάρξῃ ἀνώτερον καὶ αὐτῆς τῆς προσδοκίας, ἣν ἐμφορῶσεν ἡ θεολογικὴ καὶ φιλολογικὴ πολυμάθειά σου. *Κατὰ τὴν γνώμην μου πρέπει ἀσπλάχνως νὰ πατάξῃς κατ' ἀρχὴν τὰς καινονομίας ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ, ἥτις εἰς τὸ ἀκαινοποιήμετον ὁ-*

φείλομεν μέγα μέρος τοῦ σθένους καὶ τῆς ὑπολήψεώς της ἐν τῷ χριστιανικῷ πολιτισμένῳ κόσμῳ. Ἡ Ἐκκλησία στερεῖται νῦν διαπρεπῶν διδασκάλων· ἡ εὐκαιρία εἶναι κάλλιστα ἐκλεγεμένη· φρόντισον νὰ ἀναπληρώσῃς τὸ κενόν.

Σὲ ἀσπάζομαι ὅλος ὑμέτερος
Ἐπαμ. Δεληγιώργης

ΠΩΣ ΕΚΕΡΔΗΘΗ ΜΙΑ ΜΑΧΗ

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐγένετο ἡ ἀπὸ πολλῶν μηνῶν ἐκκρεμοῦσα δίκη ἐναντίον τοῦ διευθυντοῦ μας κ. Σταύρου Καραμήτσου.

Ἡ ἀτιμόσφοιρα τῶν πνευμάτων τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἦτο ἡλεκτρισμένη καὶ ἀπὸ τὸ πρῶτ' τὰ τηλεφωνήματα εἰς τὰ γραφεῖα μας ἐξεδήλωσαν τὸ ζῶον ἐνδιαφέρον τῆς κοινῆς γνώμης διὰ τὴν ἐκβασιν τῆς κοιτίμου μάχης.

Αἱ ὥραι κυλοῦσαν ἀργὰ καὶ ἡ ἀγωνία ἡῤῃσεν, καὶ οἱ ἀδελφοὶ ἔμμενον καθηλωμένοι εἰς τὴν σκέψιν τοῦ γεγονότος τῆς ἡμέρας αὐτῆς, τὸ ὁποῖον δικαίως μὲ τὴν σημασίαν του ἐκάλυψε τὰ ὑπόλοιπα.

Τὸ μεσημέρι ἔφθασε. Αἴγαι σιγμὰ ἀπομένουν. Ἡ ὑπομονὴ ἐξαντλεῖται καὶ ἡ ἀγωνία χαράσσεται εἰς τὰ πρόσωπα ὅλων τῶν ἀδελφῶν.

Γιὰ μιὰ στιγμή ἐπικρατεῖ σιγή. Ἀμέσως κατόπιν ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου κόπτει τὴν νεκρικὴν σιωπὴν μὲ τὴν βαρεῖά του ἀπαγγελίαν: Καραμήτσος Σταῦρος κατηγορούμενος.

κλπ.
Τὰ κύρια πρόσωπα τῆς δίκης παίρνουν, θέσεις γρήγορα καὶ μηχανικά. Τὰ γεγονότα ἐκτυλίσσονται ραγδαίως. Οἱ κατήγοροι, οἱ αἰώνιοι κατήγοροι τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου, ἐκπέμπουν ἐναντίον τοῦ διευθυντοῦ μας λιβέλλους καὶ κεραινοῦς. Ὅλοι παρακολουθοῦν τὰ γινόμενα μὲ προσήλωσιν καὶ ἔχουν τελείως ἀπορροφηθῇ. Ἡ ἀγωνία ἔχει ὑποχωρήσει πλέον ἀπὸ τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα προσπαθοῦν νὰ ἀρτῶσιν καὶ τὸν τελευταῖον λόγον καὶ τὴν μικροτέραν λεπτομέρειαν.

Κατόπιν ἔρχεται ἡ σειρά τῶν μαρτύρων ὑπερασπίσεως.

Ἡ ἀντεπίθεσις τῶν ἡμετέρων ἀρχίζει. Ἡ κατὰ θέσιν ἰδιαίτερος τοῦ δικηγόρου κ. Ἀντύπα, μὲ τὰς εὐστόχους ἀπαντήσεις καὶ τοὺς ἐπιγραμματικούς χαρακτηρισμούς, ἀρχίζει νὰ ἀνατρέπῃ τὴν ἰσορροπίαν τῆς δίκης. Ἡ ἀντιδικία τοῦ κατηγορουμένου καταλαμβάνει συνεχῶς ἔδαφος καὶ κερδίζει τὴν σφαῖραν τῶν λογικῶν επιχειρημάτων. Τὰ πρόσωπα χωρὶς καμμίαν σύσπιν καὶ μὲ ἀποκορυφωμένην τὴν προσοχὴν συνοδεύουν τὴν ἐξέλιξιν τῆς δίκης καὶ ροφοῦν κάθε λεπτομέρειαν.

Ὁ διευθυντὴς μας κάθεται ἀκόμη βωβὸς εἰς τὸ ἐδῶλιον καὶ περιμένει τὴν ὥραν τῆς ἀπολογίας του.

Αἰφνῶς ἀκούεται τὸ ὄνομα του καὶ ὁ πρόεδρος τὸν καλεῖ νὰ εἴπῃ τὸν τελευταῖον λόγον.

Σηκώνεται, καὶ μὲ σταθερὸν βῆμα προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος τῶν δικαστῶν. Ἡ ἀταραξία τῶν ἀνθρώπων, διεκόπη καὶ πάλιν ἀπὸ ἓνα μικρὸν ἐρωτηματικὸν τὸ ὁποῖον ἔβλεπε κανεὶς νὰ σχηματίζεται εἰς τὰ μάτια του.

«Κύριοι δικασταί, καὶ ἀρχίζει. Δὲν μνησικακῶ

τοὺς κατηγοροὺς μου, διὰ τὸν διασυρμὸν καὶ τὴν ταλαπωρίαν, ἣ ὁποία συνεπύγεται εἰς παρομοίας περιπτώσεις καὶ τὴν ὁποίαν ἐγὼ τώρα ὑφίσταμαι καὶ δὲν τοὺς μνησικακῶ, διότι μοῦ δίδουν αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὸ δικαίωμα νὰ διακηρύξω καὶ προφορικῶς ὅ,τι ἐν καὶ πλέον ἔτος ἀγωνίζομαι νὰ καταστήσω γνωστὸν εἰς τὸ πανελλήνιον, τὸν βάρβαρον καὶ ἀνελεύθερον διωγμὸν ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων Ναυαίουμερολογιτῶν.

Θεορῶ ὅτι εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτὸν, ἀγῶνα τραχὺν καὶ δύσκολον διὰ τὴν κατάγρησιν τῆς νομιμοφανοῦς παρανομίας τῶν διώξεων, δύναται εἰς ἄνθρωπος ὅστις αἰσθάνεται μέσα του ζωντανὴν τὴν ἰδέαν τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, νὰ ἀγωνισθῇ καὶ νὰ φωνάξῃ τὴν ἀλήθειαν ἕως τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης.

Καὶ ἐγώ, ἐὰν αὐτὴν τὴν στιγμὴν εὐίσκομαι ἐνώπιόν Σας, εἶναι διότι πράγματι ἐφώνησα εἰς τὰ ὅσα μερικῶν ἐνόχων τὴν ἀλήθειαν καὶ τοὺς διετάρξα τὸν μακάριον λήθαργον τῆς ἐνόχου σιωπῆς.

Καὶ μὲ τὸν αὐτὸν τόνον ὁ κατηγορούμενος διευθυντὴς μας ἐσυνέχισε τὴν ἀπολογία.

Τὸ τέλος τῆς ὑπῆρξεν θαῦμα παρηγορίας καὶ ἡθικῆς ἀκεραιότητος. Καμμία ὑποχώρησις, κανέναν συμβιβασμὸς, καμμία συμβατικότητα.

Ἡ λιτότης καὶ τὸ σύντομον τῆς ἀπολογίας του, ἐπροξένησαν μεγίστην ἐντύπωσιν.

Τὰ πράγματα πλέον εἶχον κριθῇ. Ὁ κατηγορούμενος ἔγινε κατήγορος καὶ αἱ θέσεις τῶν ἀντιδίκων ἠλλαξαν.

Τέλος εἰς τὴν ἀνατραπεῖσαν ἰσορροπίαν ἐπενέβη εἰς συντριπτικὸς καὶ ἀκαταμήκτος παράγων, ὁ σεβαστὸς δικηγόρος κ. Κλ. Θεοφανόπουλος.

Ἡ ἀγόρευσις του ὑπῆρξεν θαῦμα εὐλωτίας καὶ σοφίας. Συνήπασε, ἐμαγνήτευσε, ἐκράτησε ἁμείωτον τὸ ἐνδ' αἶφρον τοῦ κοινοῦ καὶ τῶν δικαστῶν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἀγορεύσεως.

Ὁ βετεράνος αὐτὸς τῆς νομικῆς ἐπιστήμης συνέτελεσε ὥστε καὶ οἱ τελευταῖοι δισταγμοὶ τῶν δικαστῶν νὰ ἀποσβεσθοῦν.

Τὰ πράγματα πλέον εἶχον εἰσελθῇ εἰς τὴν θριμβευτικὴν των πορείαν. Τίποτε δὲν ἐνεθύμιζε τὴν ἀρχὴν τῆς δίκης, τίποτε δὲν ἔπειθε ὅτι ἡμεῖς εἴμεθα οἱ κατηγορούμενοι.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐξήτησε τὴν ἀθώωσιν τοῦ διευθυντοῦ μας. Οἱ δικασταὶ ἐφαίνοντο νὰ δέχονται ἐνδομύχως τὴν πρότασιν αὐτήν.

Ἐπικολούθησε ἡ ἀποχώρησις ἐκ τῆς αἵθουσας τοῦ δικαστηρίου καὶ ἡ ἰδιαίτερα σύσκησις διὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἐτυμηγορίας.

Τὰ λεπτὰ περνοῦν γρήγορα. Ἡ ἀναμονή, δίδει ἀφορμὴ εἰς συζητήσεις ζωηρὰς ἐντὸς τῆς αἵθουσας.

Κάποιος ἀκοῖστικος νὰ λέγῃ: «Μωρὲ οἱ Παλταὶ δὲν πρόκειται νὰ νικηθοῦν» ἂν θέλουμε μόνον νὰ ζημιωθοῦμε λιγώτερο πρέπει νὰ τοὺς ἀφήσωμε ἐλευθέρους.

Ὅλοι, γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι, νεοημερολογίται καὶ παλταὶ ἐχθροὶ καὶ φίλοι συζητοῦν τὸ ἴδιο ζήτημα. Ὅλη ἡ αἵθουσα εἶχε γίνεи στίβος φλογερῶν συζητήσεων. Ὅπου ἔξαφνα εἰσέρχεται τὸ τριμελὲς καὶ ἀναγινώσκει τὴν ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν.

Μόλις ὁ πρόεδρος ἐπρόφερε τὴν λέξιν ἀ θ ῶ ς ἕνας βόμβος ἐπιδοκιμασίας ἀπλώθηκε παντοῦ. Οἱ ἄνθρωποι μὲ τὸ ὁμαδικὸ τους αὐτὸ μουμουριτὸ ἐξεδήλωναν τὰς εὐχαριστίας των πρὸς τὸ ἄξιον αὐτὸ δικαστήριον.

Ἡ μάχη εἶχε κερδηθῇ.

Ἐδῶ δὲν πρέπει νὰ μὴ ἀναφέρωμε τὸν δικηγόρον κ. Ἀρ. Ζαχαρίαν, ὅστις συνέβαλε ἀρκούντως εἰς τὴν διευκρίνησιν πολλῶν σημείων τῆς δίκης καὶ συνεπῶς εἰς τὴν ἐπιτυχίαν αὐτῆς.

Π.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΔΙΟΙΚΟΥΣΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ

Κατ' αὐτὰς συνεκροτήθῃ ἡ τέταρτος Διοικοῦσα Σύνοδος. Εἰς τὰ δρόματα τῶν Συγκροτησάντων αὐτὴν ἀρχιερέων, διαβλέπομεν ἐντίμους καὶ φιλελευθέρους Ἱεράρχας, οἱ ὅποιοι διὰ τῆς γραφίδος των καὶ τῆς πολιτείας των, ἀπέδειξαν τὴν ριζικὴν των ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς θλιβεροὺς Δογματισμοὺς τοῦ Πνευματικοῦ των Προϊσταμένου. Ἐχομεν κἀντα λόγον νὰ πιστεύωμεν, ὅτι οἱ ἐκλεκτοὶ αὐτοὶ κληρικοὶ θὰ διαβεβαιωθῶσιν ὅτι μᾶς διακρίνει τὸ πνεῦμα τῆς διαλλακτικότητος καὶ τῆς ἀγάπης, (δυνάμενοι εἰς οἰανδήποτε στιγμήν νὰ τὸ ἀποδείξωμεν), ἀλλὰ καὶ ὅτι στενάζομεν ὑπὸ τὸ πῆγμα σκληρᾶς καὶ ἱεροσχήμου τυραννίας, ξένης καὶ ἀντιθέτου πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Χριστιανικῆς Ἐλευθερίας. Δι' αὐτὸ ἀναμένομεν νὰ ἀνοῦσωμεν ἡμεῖς τὴν διαμαρτυρίαν των (ἣ ὁποία ὡς πληροφροσύμεθα ἤδη ἤρημας). Τοῦτο ἄλλωστε θὰ εἶναι πρὸς αἰώνιον τιμὴν των, διότι θὰ ἀποδείξουν ὅτι δὲν εἶναι ἄψυχα χαρὰ ἐπὶ τῶν ὁποίων δύναται νὰ ὑπογράφῃ ἀνεξελέγκτως ὁ ἐκάστοτε Μακαριώτατος Ἀθηνῶν.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ-ΚΟΣΜΟΥ

Ὡς καὶ ἀλλαχοῦ γράφομεν ὁμᾶς βουλευτῶν διαφόρων κομμάτων συμποσομένη περὶ τοὺς τριάκοντα, ἤρχησαν ἐντονον πολιτικὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς Παδοκρατίας παρὰ τῇ Κυβερνήσει. Οὕτω ἠξίωσαν ῥητὸς ἀπὸ τὸν ὑπουργὸν των Ἑσωτερικῶν ρύθμισιν καὶ ὠμίλησαν εἰς ἐντονον ὕφος διὰ τὰς ἀδικίας. Ἐλπιζομεν ἡ κίνησις αὕτη νὰ κάμψῃ πάντα φραγμὸν καὶ νὰ ὑποχρεώσῃ τοὺς ἀρμοδίους νὰ σεβασθῶσιν τὰ ἀπαράγραπτα δικαιώματά μας. Εὐχαριστοῦμεν τοὺς εὐλκρινεῖς αὐτοὺς φίλους τῆς πραγματικῆς Δημοκρατίας.

ΑΣΙΕΠΑΙΝΟΣ ΦΩΝΗ

Εἰς τοὺς θαλάμους τῶν διαλέξεων τοῦ Σωματείου «Τρεῖς Ἱεράρχαι» ἠκούσθη δριμύς κατηγορῶν, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐτήσιας ἐπετείου τοῦ θανάτου τοῦ Ἀγ. Κυκλάδων, ἐναντίον των παραγόντων καὶ τῶν μέτρων τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας. Συγχαίρομεν διὰ τὴν Χριστιανικὴν των παρρησίαν τοὺς «Τρεῖς Ἱεράρχας» καὶ τοὺς θαυμάζομεν διὰ τὸ ἔργον τους.

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092)1938

Διευθυντὴς: ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ

Χαλκοκονδύλη 7.—Ἀθῆναι

Ἐκτείνους Τυπογραφείου: Γεώργιος Σαρραϊνῆς

Θεμιστοκλέους 33.—Ἀθῆναι

Ἐμβέσματα Συνδρόμων

Ἐμβέσματα, μένον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν κ. Σταύρον Καραμητσοῦ Χαλκοκονδύλη 7.—Ἀθῆναι

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΟΙ ΟΠΑΔΟΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

Ἐάν καὶ εὐδοκίαν θείαν ἐπῆρχετο ὀριστικὰ ὁ χωρισμός Ἐκκλησίας καὶ κράτους καὶ ἔπαυε νὰ ἐξασκῇται ἡ τρομοκρατία καὶ ἡ ἀφόρητος πίεσις διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν βαρβάρων καὶ ἀπανθρώπων αὐτῶν μέτρων, διὰ μέσου τοῦ χωροφύλακο, τότε ἀσφαλὲς θὰ ἐβλέπαμε, πόσοι θὰ ἐναπέμεινον ποιμνόμενοι κάτω ἀπὸ τὰς ἀδαμαντοφόρους ἀρχιερατικὰς τῶν ράβδου, τότε θὰ ἀντικρύζαμε τὸ παράδοξο θέαμα ποιμένας ἄνευ ποιμνίου. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν οἱ ἅγιοι ἀρχιερεῖς θὰ ἐλάμβανον ἕνα καλὸ μάθημα, τὸ ὅποιον θὰ εἶχε εὐεργετικὴ ἐπιδράσιν ἐπὶ τῆς ὑπερμέτρως ὑψωθεῖσης ὑπερηφανείας τῶν. Ἄν δηλαδὴ ἔπαυεν ὁ τίτλος τῆς «ἐπισκοπῆς» ὡς ἐκκλησίας τῆς ὑπὸ τὸν ἀρχιεπίσκοπον Σπυρίδωνα Ἱεραρχίας τότε θὰ ἐμάνθανον καθαρὰ οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς ποίους καὶ πόσους ἀντιπροσωπεύουν!

Πάντως ἔνα πράγμα ἐρχόμεθα νὰ συστήσωμεν εἰς τοὺς ἁγίους ἀρχιερεῖς, οἱ θάττον ἢ βράδιον θὰ εὐρεθοῦν ὑπὸ τὴν ἀφόρητον πίεσιν τῶν πραγμάτων, ὥστε νὰ ἀντιληφθοῦν τὰς ὀδυνηρὰς συνεπειὰς, τὰς ὁποίας θὰ ἐπιφέρει ἐπὶ τοῦ ἀσφαλοῦς ὁ ἀστοχος καὶ ἐπιζημιῶς διωγμός, τὸν ὅποιον ἡγεῖραν ἐναντίον μας θὰ ἀντιληφθοῦν οἱ πόδες, τοὺς ὁποίους καταφέρουν μετὰ πεισματῶδη ὀρμὴν ἐναντίον τοῦ ἀπορθητοῦ καὶ γρανιτῶδους βράχου τῆς ὀρθοδοξίας θὰ εἶναι γεμάτοις ἀπὸ πληγὰς καὶ αἱμάτα. Εὐχόμεθα τὸ πάθημα αὐτὸ νὰ ἀντιληφθοῦν ἐγκαιρῶς, ἵνα μὴ θρηνηῶσι ἀνωφελῶς καὶ ἄνευ ἀποτελέσματος τὴν ἀπερίσκεπτον ἐγκληματικὴν τὴν πορείαν.

ΚΟΥΡΑΣΤΙΚΗ ΦΛΥΑΡΙΑ

Ὅπως γράφομεν καὶ εἰς ἄλλην σελίδα, ἡ κοινὴ γνώμη ἀποδοκιμάζει μὲ ἀνανάγκη τὴν ἐπιμονὴν τῆς Κρατοῦσας Ἐκκλησίας εἰς τὰ καταπιεστικὰ μέτρα. Καὶ ἔχει δίκαιον. Ἐκείνη τὸ ὅποιον ὑπερθυμίζομεν εἰς τὴν ἀδέκαστον καὶ ἀπροσωπώληπτον κοινὴν γνώμην εἶναι τὸ ἐξῆς περιστατικόν. Τὰς ἡμέρας αὐτὰς οἱ ἱεροεξετασταὶ τῆς ἐποχῆς μας, ντυμένοι στὰ χροῖα θὰ ἀνέλθουν εἰς τοὺς ἀμβωνὰς τῶν ἱερῶν Ἐκκλησιῶν, διὰ νὰ ἐξημερῶσιν τὸν Θεόδωρον, ἡρώα τοῦ Πολυθῶ, τὸν Νικητὴν τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Καλωσύνης καὶ βεβαίως ἐνφ' αὐτὰς χεῖρας τοὺς θὰ στάξουν ἀνόμῃ ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν θυμάτων τοὺς καὶ εἰς τὰ αὐτιά τοῦ νόμου θὰ ἤχη ζωηρὰ ἡ ἀρνησις τοὺς γιὰ κάθε ἀνθρωπιστικὴ ἐκδήλωσι, αὐτὸν θὰ ἔχουν τὸ θρόνον τὰ τοῖς οὐνοῖς ὕμνους ἀγάπης καὶ καλωσύνης καὶ μερικοὶ μέλιστα ἀπ' αὐτοὺς νὰ δακρύσουν ἐπιθυμητικὰ! Τὶ θρόνος ἐλήθεια χαρακτηρίζει τὴν ἐποχὴ μας καὶ τοὺς ἀνθρώπους τῆς! Ὅσοι γνωρίζουν ὅμως, οἱ πᾶντες ἀνὸς ἐξόριστοι καὶ διωκόμενοι κληρικοί, κλεισμένοι Ἐκκλησίαι καὶ διωγμὸς ἀντιθετικῶν, θὰ κουνήσουν μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι τοὺς καὶ θὰ ἐμολογήσων «Κουραστικὴ φλυαρία τῶν Δεσποτῶν μας».

ΝΕΩΤΕΡΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΙΕΡΟΕΞΕΤΑΣΤΩΝ

Δὲν ἐννοεῖ ἐπὶ τέλος οὐτε τὰς ἡμέρας αὐτὰς νὰ σε βασθῇ ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία. Ὅτε προχθὲς βασφύροι-ἀστυνομικοί (φροῦτο κ' αὐτὸ τῆς Κρατοῦσας Ἐκκλησίας) συνέλαβον ἐν μέσῃς Ἀθήναις τὸν ἱερομόναχον Γεργόντιον, τὸν ὅποιον ἀπεσχημάτισαν καὶ ἐξέγειραν. Καὶ ὁ μὲν βασανισθεὶς κληρικὸς διὰ τοῦ γεγονότος αὐτοῦ ἠβήσας καὶ διεθέριε τὸν ζῆλον του. Τὴν πραγματικῶς ὅμως ἐπέτυχε ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία; Ἀσφαλὲς ἠβήσας κατ' ὀρισμὸν ποσὸν μὲ τὰς καπτομένας γυναικῶν, τὰ καλλὰ γιὰ τὸ γέμισμα τοῦ καπλῶματος, μὲ τὸ ὅποιον καλύπτει τὴν ντροπὴν τῆς.

ΤΑ ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΑ ΚΑΙ Η ΚΡΑΤΟΥΣΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Δὲν ἔφθαναν ὅλα τὰ προβλήματα καὶ ἡ διεθνὴς ἐντασις. Προσέτεθησαν τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας καὶ αἱ ἐργαστικαὶ τελεταὶ τῆς Ἀφροδίτης. Δὲν εἴμεθα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ δὲν πιστεύομεν εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ ὁραίου καὶ τῆς ἁρμονίας. Τὰ θεωροῦμεν ὡς τὸ Θεοῦ, δι' ὃν ἀναγκάμεθα εἰς τὸν βαθὺν θαυμασμόν τοῦ τὰ πάντα ἐν σοφίᾳ ποιήσαντος Θεοῦ. Ἀπὸ τὴν στήν δὲν ὁμοῦ κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ ὁραῖον γίνεται προῖον πλείστης ἀπελγῶν βλεμμάτων καὶ ὑποτάσσεται εἰς σκοποὺς, ἥμισυ πνευματικούς καὶ εὐγενεῖς, τότε μεταβάλλεται εἰς παρὰ θανάτου καὶ θλιβερόν στίγμα, φθιόντος πολιτισμοῦ. Καὶ αὐτὸν τὸν χαρακτῆρα εἶχον τὰ διοργανωθέντα καλλιτεχνία εἰς τὴν χριστιανικὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ παρέλευσις τῶν ἡμερῶν νενανδῶν ἐδίδον τὴν ἐντύπωσιν ἱεροδοῦλων τῆς Ἀφροδίτης. Ἐκείνη, ἡ ὁποία θὰ ἔπρεπε νὰ καταστηλιτεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτὸ ἦτο ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία. Θὰ ἔπρεπε μία ἐγκύκλιος νὰ δοθῇ ἀπὸ τὰς διαμαρτυρίας τῶν Πανελλήνιων. Θὰ ἔπρεπε ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία νὰ ἀκουσθῇ καταγγέλλουσα καὶ διαμαρτυρομένη, ἀσχετῶς τοῦ ἀποτελέσματος, ποὺ θὰ ἐπέφερε. Ἀλλὰ ποῦ; ὁ Μανκιώτατος ἔχει τὸν νοῦν του στὰ χωράφια καὶ στοὺς διωγμούς. Ἐπομένως δὲν ἀποροῦμεν διὰ τὴν αἰσιπὴν ἀποροῦμεν διὰ τὴν ἀπουσίαν τῶν Ἀγίων ἀπὸ τὰς αἰθούσας τῶν Καλλιτεχνῶν!!

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΑΡΧΗΓΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Εἰς τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς «Ἐκκλησία» ἀναγράφεται ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ Μανκιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, πρὸς τὴν νέαν Σύνοδον ἐπὶ τοῦ Παλαιομερολογητικοῦ ζητήματος. Καυχᾶται ὁ Μανκιώτατος διὰ τοὺς ἀθλοὺς του, διὰ τοὺς τοὺς ποὺ ἐκλείπει, διὰ τὰ ἰδρύματα ποὺ κατέλαβε, διὰ τὴν ἐξορίαν τῶν Ἀρχιερέων καὶ δι' ὅσα ἄλλα θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν κάτουν νὰ ντρεπταί. Ἀξιόλογος καύχησις, ποὺ μᾶς θυμίζει τὸν Ἄννα καὶ τὸν Καίσαρα, οἵτινες «ἐπ' ἐργαῶν τὸν τάξον μετὰ τῆς κουστῶδας».

ΟΙ ΑΝΤΙΠΑΛΟΙ ΜΑΣ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ

Τὸ νὰ ὑποτιμῇ κανεὶς τὴν δύναμιν τῶν ἀντιπάλων του, προδίδει ἀφέλειαν. Καὶ μία τοιαύτη ἀφέλεια δὲν μᾶς χαρακτηρίζει. Τὰ τελευταῖα γεγονότα ἀπέδειξαν ὅτι οἱ ἀντιπαλοὶ μας εἶναι ὁ πανίσχυρος ἡγέτης τῆς Κρατοῦσας Ἐκκλησίας καὶ ὁ ἐκλεκτός ὑποτακτικός του κ. Βενιζέλος. Ἄνθρωποι ἐν φύσει αὐταρχικοὶ καὶ ἐκ συμφέροντος συνεταῖροι. Αὐτοὺς ἀντιμετωπίζομεν καὶ δι' αὐτὸ δ' ἄγων μας καθίσταται σκληρός. Πάντως βεβαίως οὐδέποτε θὰ δεχθῶμεν νὰ κλιωμὴν γόνυ πρὸ τῶν λαχυνῶν τῆς ἡμέρας ἀλλὰ καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐκνευρίζομεθα ἀπὸ τὴν διάρκειαν τῆς ἀνίσου αὐτῆς Μονομαχίας. Ἐδῶ κυριολεκτεῖται τὸ ρητόν. «Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος σωθήσεται».

Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

Τὰ Παραρτήματά μας δι' ἐκτόνων τηλεγραφικῶν διαμαρτυριῶν κατήγγειλαν τὰς ἐκτόμους ἐνεργείας τῶν τελευταίων ἡμερῶν. Διὰ τῶν διαμαρτυριῶν αὐτῶν ἀπέδειξαν τὴν Πανελλήνιον ἐνότητα τοῦ ἀγῶνος μας. Βεβαίως οὐκ ἐκνευρισμένοι συγκαίρομεν τὰ Παραρτήματά μας καὶ μέλιστα τῆς Θεσσαλονίκης, Ἀθήνας, Σεραῶν, Καβάλλας, καὶ ἄλλων πόλεων, τὰ ὅποια ἐξ ἐλλείψεως χώρου δὲν παραθέτομεν.

ΕΥΧΑΙ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

Ἡ Διεσθύνσις τοῦ περιοδικοῦ εὐχεται εἰς τοὺς ἀγωνιζομένους ἀδελφούς Καλὸν Πόλεον καὶ θρίαμβον τῆς πολυεπομένης Ὁρθοδοξίας.